

Sygn. akt II AKa 134/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Jerzy Sałata

Sędziowie: SA Wojciech Andruszkiewicz

SA Krzysztof Noskowicz (spr.)

Protokolant: sekretarz sądowy Aleksandra Konkol

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku Dariusza Kuberskiego

po rozpoznaniu w dniach 19 czerwca i 28 września 2012 r.

sprawy

S. J.

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.; art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.; art. 244 k.k.

G. Ś.

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.; art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez Prokuratora Prokuratury Okręgowej w T. wobec S. J. i obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu

z dnia 6 września 2011 r., sygn. akt **II K 157/10**

I. uchyla zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych S. J. i G. Ś. (w całości), a na podstawie art. 435 kpk także wobec oskarżonych P. M. (pkt. VIII-X i XXXVII), M. L. (pkt. XII, XVI-XVIII, XIX – w zakresie orzeczonej kary łącznej grzywny i XXXVII), D. S. (pkt. XXI-XXV i XXXVII) oraz K. Z. (pkt. XXVI-XXXI i XXXVII) i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Okręgowemu w Toruniu do ponownego rozpoznania,

II. utrzymuje w mocy w pozostałej części zaskarżony wyrok,

III. wydatkami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

S. J. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od nieustalonego dnia lipca 2009 roku do 15 grudnia 2009 roku w T. i B., mając z góry powzięty zamiar popełnienia przestępstwa, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku brał udział z P. M., M. L., K. Z., D. S., G. Ś. oraz innymi nieustalonymi osobami w zorganizowanej grupie, mającej na celu popełnianie przestępstw w postaci wprowadzania do obrotu znacznej ilości amfetaminy, udzielania i posiadania tej substancji, a nadto z działalności tej uczynił sobie stałe źródło dochodu, przy czym przestępstwa tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresach od 8 sierpnia 2002 roku do 7 lutego 2003 roku i od 10 listopada 2004 roku do 11 maja 2006 roku kary 2 lat pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu, II Wydział Karny z dnia 13 lutego 2003 roku w sprawie sygn. akt II K 1362/02 za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i art. 64 § 1 k.k.,

tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

II. w okresie od nieustalonego dnia lipca 2009 roku do 15 grudnia 2009 roku w T., działając w zorganizowanej grupie w składzie opisanym

w punkcie I aktu oskarżenia oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, mając z góry powzięty zamiar popełnienia przestępstwa, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku i w wykonaniu z góry powziętego zamiary uczestniczył w obrocie substancją psychotropową w postaci amfetaminy w znacznej, łącznej ilości 1000 gramów, zbywając ją P. M. w celu zbycia M. L., przy czym z działalności tej uczynił sobie stałe źródło dochodu oraz dopuścił się popełnienia tych czynów w ciągu 5 lat od odbycia w okresach od 8 sierpnia 2002 roku do 7 lutego 2003 roku i od 10 listopada 2004 roku do 11 maja 2006 roku kary 2 lat pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu II Wydział Karny z dnia 13 lutego 2003 roku w sprawie sygn. akt II K 1362/02 za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i art. 64 § 1 k.k.,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179, poz. 1485 wraz z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

III. w dniu 11 lutego 2010 roku w T. nie zastosował się do orzeczenia Sądu, gdyż kierował pojazdem m-ki (...) nr rej. (...) wbrew orzeczonemu prawomocnie na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu Wydział X Grodzki z dnia 22 maja 2009 roku w sprawie sygn. akt X 1508/08 4 letniemu zakazowi prowadzenia pojazdów mechanicznych,

tj. o przestępstwo z art. 244 k.k.

P. M. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od nieustalonego dnia stycznia 2009 roku do nieustalonego dnia czerwca 2009 roku w T., działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, mając z góry powzięty zamiar popełnienia przestępstwa udzielił M. L. sześciokrotnie substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ilości łącznej co najmniej 28 gramów, którą nabył od nieustalonej osoby, a następnie wspólnie z ww. zażywał nabyte substancje,

tj. o przestępstwo z art. 58 ust. 1 i art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179, poz. 1485 wraz z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

II. w okresie od nieustalonego dnia lipca 2009 roku do 15 grudnia 2009 roku w T. i B., mając z góry powzięty zamiar popełnienia przestępstwa, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku brał udział z S. J., M. L., K. Z., D. S., G. Ś. oraz innymi nieustalonymi osobami w zorganizowanej grupie, mającej na celu popełnianie przestępstw w postaci wprowadzania do obrotu znacznej ilości amfetaminy, udzielania i posiadania tej substancji, a nadto z działalności tej uczynił sobie stałe źródło dochodu, przy czym przestępstwa tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresach od 17 lutego 2006 roku do 17 grudnia 2006 roku kary 10 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w

Toruniu VIII Wydział Karny z dnia 29 października 2002 roku w sprawie sygn. akt VIII K 1337/02 za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

III. w okresie od nieustalonego dnia lipca 2009 roku do 15 grudnia 2009 roku w T., działając w zorganizowanej grupie w składzie opisanym

w punkcie II aktu oskarżenia oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, mając z góry powzięty zamiar popełnienia przestępstwa wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru uczestniczył w obrocie substancją psychotropową w postaci amfetaminy w znacznej, łącznej ilości 1000 gramów udzielając ją M. L. w celu zbycia oraz na jego własne potrzeby, przy czym z działalności tej uczynił sobie stałe źródło dochodu

i nadto przestępstwa tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 17 lutego 2006 roku do 17 grudnia 2006 roku kary 10 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu VIII Wydział Karny z dnia 29 października 2002 roku w sprawie sygn. akt VIII K 1337/02 za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 i art. 59 ust. 1 i art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179, poz. 1485 wraz z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

M. L. został oskarżony to, że:

I. w okresie od nieustalonego dnia września 2008 roku do nieustalonego dnia czerwca 2009 roku w T. i B., działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, mając z góry powzięty zamiar popełnienia przestępstwa:

1. nabył od nieustalonej osoby co najmniej łącznie 10 gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, która następnie sprzedawał K. Z.;

2. sześciokrotnie nabył na własny użytek substancję psychotropową w postaci amfetaminy w łącznej ilości co najmniej 28 gramów od P. M.,

tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 1 i art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179, poz. 1485 wraz z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

II. w okresie od nieustalonego dnia lipca 2009 roku do 15 grudnia 2009 roku w T. i B., mając z góry powzięty zamiar popełnienia przestępstwa, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku brał udział z S. J., P. M., K. Z., D. S., G. Ś. oraz innymi nieustalonymi osobami w zorganizowanej grupie, mającej na celu popełnianie przestępstw w postaci wprowadzania do obrotu znacznej ilości amfetaminy, udzielania i posiadania tej substancji, przy czym z działalności tej uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.

III. w okresie od nieustalonego dnia lipca 2009 roku do 15 grudnia 2009 roku w T., działając w zorganizowanej grupie w składzie opisanym w punkcie II aktu oskarżenia oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, mając z góry powzięty zamiar popełnienia przestępstwa wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku nabył za pośrednictwem P. M. od S. J. środki psychotropowe w postaci amfetaminy w znacznej, łącznej ilości 1000 gramów w celu jej posiadania, wprowadzania do obrotu i udzielania innym osobom za pośrednictwem K. Z., D. S. oraz G. Ś., którym sprzedawał amfetaminę, przy czym z działalności tej uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 i art. 59 ust. 1 i art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179, poz. 1485 wraz z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

D. S. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od nieustalonego dnia lipca 2009 roku do 15 grudnia 2009 roku w T. i B., mając z góry powzięty zamiar popełnienia przestępstwa, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku brał udział z S. J., P. M., M. L., K. Z., G. Ś. oraz innymi nieustalonymi osobami w zorganizowanej grupie, mającej na celu popełnianie przestępstw w postaci wprowadzania do obrotu znacznej ilości amfetaminy, udzielania i posiadania tej substancji, przy czym z działalności tej uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.

II. w okresie od nieustalonego dnia lipca 2009 roku do 15 grudnia 2009 roku w T. i B., działając w zorganizowanej grupie w składzie opisanym w punkcie I aktu oskarżenia oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, mając z góry powzięty zamiar popełnienia przestępstwa, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku nabył amfetaminę w znacznej, łącznej ilości co najmniej 190 gramów, kupując ją co najmniej 19 razy od M. L., a następnie sprzedawał amfetaminę innym nieustalonym osobom, czyniąc sobie z tej działalności stałe źródło dochodu oraz posiadał ją na własne potrzeby,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 i art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179, poz. 1485 wraz z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

K. Z. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od nieustalonego dnia września 2008 roku do nieustalonego dnia czerwca 2009 roku, w T. i B., działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, mając z góry powzięty zamiar popełnienia przestępstwa nabył co najmniej łącznie 10 gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy na własny użytek od M. L.,

tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 poz. 1485 wraz z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k.

II. w okresie od nieustalonego dnia lipca 2009 roku do 15 grudnia 2009 roku w T. i B., mając z góry powzięty zamiar popełnienia przestępstwa, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku brał udział z S. J., P. M., M. L., D. S., G. Ś. oraz innymi nieustalonymi osobami w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw w postaci wprowadzania do obrotu znacznej ilości amfetaminy, udzielania i posiadania tej substancji, przy czym z działalności tej uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.

III. w okresie od nieustalonego dnia lipca 2009 roku do 15 grudnia 2009 roku w T. i B., działając w zorganizowanej grupie w składzie opisanym w punkcie II aktu oskarżenia, mając z góry powzięty zamiar popełnienia przestępstwa, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku nabywał co najmniej pięciokrotnie od M. L. środki psychotropowe w postaci amfetaminy w znacznej, łącznej ilości co najmniej 220 gramów, którą następnie sprzedawał nieustalonym osobom, przy czym z działalności tej uczynił sobie stałe źródło dochodu, a nadto posiadał amfetaminę na własny użytek w celu zażywania,

tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 1 i art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179, poz. 1485 wraz z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

G. Ś. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od nieustalonego dnia lipca 2009 roku do 15 grudnia 2009 roku w T. i B., mając z góry powzięty zamiar popełnienia przestępstwa, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku brał udział z S. J., P. M., M. L., D. S., K. Z. oraz innymi nieustalonymi osobami w zorganizowanej grupie, mającej na celu popełnianie przestępstw w postaci wprowadzania do obrotu znacznej ilości amfetaminy, udzielania i posiadania tej substancji, przy czym z działalności tej uczynił sobie stałe źródło dochodu oraz przestępstwa tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresach:

- od 26 lipca 2000 roku do 3 sierpnia 2000 roku,
- od 4 czerwca 2003 roku do 9 czerwca 2003 roku,
- od 9 czerwca 2003 roku do 9 sierpnia 2004 roku,
- od 9 sierpnia 2004 roku do dnia 4 lutego 2006 roku,

części kary łącznej 4 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Toruniu VIII Wydział Karny z dnia 4 kwietnia 2006 roku w sprawie sygn. akt VIII K 714/05, obejmującym wyroki Sądu Rejonowego w Toruniu w sprawach sygn. akt II K 946/00, VIII K 1109/00 i VIII K 1590/00 za przestępstwa m.in. z art. 279 § 1 k.k.,

tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

II. w okresie od nieustalonego dnia lipca 2009 roku do 15 grudnia 2009 roku w T., działając w zorganizowanej grupie w składzie opisanym w punkcie II aktu oskarżenia, mając z góry powzięty zamiar popełnienia przestępstwa, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku uczestniczył w obrocie substancją psychotropową w postaci amfetaminy w znacznej łącznej ilości co najmniej 280 gramów w ten sposób, iż nabył ją co najmniej 19 razy od M. L., a następnie sprzedawał amfetaminę innym osobom, czyniąc sobie z tej działalności stałe źródło dochodu oraz posiadał ją na własny użytek, przy czym przestępstwa tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresach:

- od 26 lipca 2000 roku do 3 sierpnia 2000 roku,
- od 4 czerwca 2003 roku do 9 czerwca 2003 roku,
- od 9 czerwca 2003 roku do 9 sierpnia 2004 roku,
- od 9 sierpnia 2004 roku do dnia 4 lutego 2006 roku,

części kary łącznej 4 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Toruniu VIII Wydział Karny z dnia 4 kwietnia 2006 roku w sprawie sygn. akt VIII K 714/05, obejmującym wyroki Sądu Rejonowego w Toruniu w sprawach sygn. akt II K 946/00, VIII K 1109/00 i VIII K 1590/00 za przestępstwa m.in. z art. 279 § 1 k.k.,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 i art. 59 ust. 1 i art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179, poz. 1485 wraz z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Toruniu, wyrokiem z dnia 6 września 2011 r. w sprawie **II K 157/10** orzekł następująco:

- oskarżonego **S. J.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. I aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności (pkt I);

- oskarżonego **S. J.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż oskarżony działał w krótkich odstępach czasu, a cena zbywanej substancji psychotropowej w postaci amfetaminy wynosiła 8 złotych za 1 gram, zaś z opisu czynu wyeliminował zwrot „w celu zbycia M. L.”, tj. przestępstwa z 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 175, poz. 1485 ze zm.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 cyt. ustawy w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 50 złotych każda stawka (pkt II);

- na podstawie art. 45 § 1 k.k. w związku ze skazaniem za przestępstwo opisane w punkcie II orzekł wobec oskarżonego **S. J.** przepadek korzyści majątkowej w kwocie 7.000 złotych, osiągniętej z popełnionego przestępstwa (pkt III);

- uznał oskarżonego **S. J.** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie III aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 244 k.k. i za to na podstawie art. 244 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności (pkt IV);

- na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności, orzeczonych wobec oskarżonego **S. J.** w punktach I, II i IV wymierzył mu karę łączną 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności (pkt V);

- oskarżonego **P. M.** uznał za winnego czynu opisanego w pkt. I aktu oskarżenia z tym, że należało go opisać w następujący sposób: w okresie od nieustalonego dnia stycznia 2009 roku do nieustalonego dnia czerwca 2009 roku w T., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem popełnienia przestępstwa, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 175, poz. 1485 ze zm.) sześciokrotnie odpłatnie udzielił M. L. substancję psychotropową w postaci amfetaminy w łącznej ilości 28 gramów za cenę od 20 do 25 złotych za 1 gram, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 17 lutego 2006 r. do 17 grudnia 2006 r. kary 10 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 29 października 2002r. w sprawie o sygn. akt VIII K 1337/02 za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., tj. przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 175, poz. 1485 ze zm.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust. 1 cyt. ustawy wymierzył mu karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 1-3 k.k. karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka (pkt VI),

- na podstawie art. 45 § 1 k.k. w związku ze skazaniem za przestępstwo opisane w punkcie VI orzekł wobec oskarżonego **P. M.** przepadek korzyści majątkowej w kwocie 560 złotych, osiągniętej z popełnionego przestępstwa (pkt VII);

- oskarżonego **P. M.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. II aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k., po zastosowaniu art. 60 § 3 k.k. i art. 60 § 6 pkt 3 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka (pkt VIII);

- oskarżonego **P. M.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie III aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż oskarżony działał w krótkich odstępach czasu, a cena zbywanej substancji psychotropowej w postaci amfetaminy wynosiła 8 złotych za 1 gram oraz z tą zmianą, iż czyn ten stanowi przestępstwo z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 175, poz. 1485 ze zm.) i z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 175, poz. 1485 ze zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to w myśl art. 11 § 3 k.k., na podstawie art. 56 ust. 3 cyt. ustawy i art. 65 § 1 k.k., po zastosowaniu art. 60 § 3 k.k., art. 60 § 6 pkt 3 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka (pkt IX);

- na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 2 k.k. w miejsce jednostkowych kar grzywny orzeczonych wobec **P. M.** w punktach VI, VIII i IX wymierzył mu karę łączną grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka (pkt X);

- na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. i art. 73 § 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **P. M.** kary pozbawienia wolności na 5 lat okresu próby i w tym czasie oddał go pod dozór kuratora sądowego (pkt XI);

- oskarżonego **M. L.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. II aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. po zastosowaniu art. 60 § 3 k.k., art. 60 § 6 pkt 3 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka (pkt XII);

- oskarżonego **M. L.** uznał za winnego tego, że w okresie od nieustalonego dnia września 2008 roku do czerwca 2009 roku w T., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem popełnienia przestępstwa, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U Nr 175, poz. 1485 ze zm.) udzielił odpłatnie K. Z. łącznie 10 gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy ze cenę 30 złotych za 1 gram, którą uprzednio nabył od nieustalonej osoby, tj. przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U Nr 175, poz. 1485 ze zm.) w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust. 1 cyt. ustawy wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 1-3 k.k. karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka (pkt XIII);

- na podstawie art. 45 § 1 k.k. w związku ze skazaniem za przestępstwo opisane w punkcie XIII orzekł wobec oskarżonego **M. L.** przepadek korzyści majątkowej w kwocie 300 złotych, osiągniętej z popełnionego przestępstwa (pkt XIV);

- oskarżonego **M. L.** uznał za winnego tego, że w okresie od nieustalonego dnia stycznia 2009 roku do nieustalonego dnia czerwca 2009 roku w T. i B. w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem popełnienia przestępstwa, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 175, poz. 1485 ze zm.) posiadał partiami substancję psychotropową w postaci amfetaminy w łącznej ilości 28 gramów, którą sześciokrotnie nabył na własny użytek od P. M., tj. przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 175, poz. 1485 ze zm.) w zw. z art. 12 k.k. i za to, na podstawie art. 62 ust. 1 cyt. ustawy wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności (pkt XV);

- oskarżonego **M. L.** uznał za winnego tego, że w okresie od nieustalonego dnia lipca 2009 roku do 15 grudnia 2009 roku w T. i B., działając w zorganizowanej grupie w składzie opisanym w pkt. II aktu oskarżenia, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem popełnienia przestępstwa, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) uczestniczył w obrocie substancją psychotropową w postaci amfetaminy w znacznej ilości w ten sposób, że partiami nabywał od P. M. substancję psychotropową w postaci amfetaminy w łącznej znacznej ilości 1000 gramów, a następnie sprzedał K. Z. 220 gramów amfetaminy za cenę 16 złotych za 1 gram, D. S. 190 gramów amfetaminy za cenę 14 złotych za 1 gram, zaś G. Ś. 280 gramów za cenę 12 złotych za 1 gram w celu udzielania przez nich tej substancji psychotropowej innym osobom, przy czym z działalności tej uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 175, poz. 1485 ze zm.) i z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 175, poz. 1485 ze zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to w myśl art. 11 § 3 k.k., na podstawie art. 56 ust. 3 cyt. ustawy w zw. z art. 65 § 1 k.k., po zastosowaniu art. 60 § 3 k.k., art. 60 § 6 pkt 3 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę grzywnę w wymiarze 150 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka (pkt XVI);

- na podstawie art. 45 § 1 k.k. w związku ze skazaniem za przestępstwo opisane punkcie XVI orzekł wobec oskarżonego **M. L.** przepadek korzyści majątkowej w kwocie 9.540 złotych, osiągniętej z popełnionego przestępstwa (pkt XVII);

- na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 175, poz. 1485 ze zm.) i art. 44 § 2 k.k. w związku ze skazaniem za przestępstwo opisane w punkcie XVI orzekł wobec oskarżonego **M. L.** przepadek substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznej ilości netto 326,85 gramów oraz wagi elektronicznej koloru srebrnego (pkt XVIII);

- na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych w punktach XIII i XV wymierzył oskarżonemu **M. L.** karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś w miejsce jednostkowych kar grzywny orzeczonych w punktach XII, XIII, i XVI karę łączną grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka (pkt XIX);

- na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. i art. 73 § 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **M. L.** kary łącznej pozbawienia wolności na 5 lat okresu próby i w tym czasie oddał go pod dozór kuratora sądowego (pkt XX);

- oskarżonego **D. S.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności (pkt XXI);

- oskarżonego **D. S.** uznał za winnego czynu opisanego w pkt. II aktu oskarżenia, z tą zmianą, że wyeliminował zwrot: „posiadał ją na własne potrzeby”, tj. przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 175, poz. 1485 ze zm.) w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 cyt. ustawy w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, po 10 złotych każda stawka (pkt XXII);

- na podstawie art. 45 § 1 k.k. w związku ze skazaniem za przestępstwo opisane w punkcie XXII orzekł wobec oskarżonego **D. S.** przepadek korzyści majątkowej w kwocie 2.660 złotych, osiągniętej z popełnionego przestępstwa (pkt XXIII);

- na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych w punktach XXI i XXII wymierzył oskarżonemu **D. S.** karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności (pkt XXIV);

- na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. i art. 73 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **D. S.** kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 lat tytułem próby i w tym czasie oddał go pod dozór kuratora sądowego (pkt XXV);

- oskarżonego **K. Z.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie I (winno być II) aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności (pkt XXVI);

- oskarżonego **K. Z.** uznał za winnego czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż oskarżony działał w krótkich odstępach czasu, tj. przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 175, poz. 1485 ze zm.) w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 62 ust. 1 cyt. ustawy wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt XXVII);

- oskarżonego **K. Z.** uznał za winnego czynu zarzucanego mu w pkt. III aktu oskarżenia z tą zmianą, iż wyeliminował zwrot: „a nadto posiadał amfetaminę na własny użytek”, tj. przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 175, poz. 1485 ze zm.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust. 1 cyt. ustawy w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka (pkt XXVIII);

- na podstawie art. 45 § 1 k.k. w związku ze skazaniem za przestępstwo opisane w punkcie XXVIII orzekł wobec oskarżonego **K. Z.** przepadek korzyści majątkowej w kwocie 3.360 złotych, osiągniętej z popełnionego przestępstwa (pkt XXIX);

- na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonego **K. Z.**

w punktach XXVI, XXVII i XXVIII wymierzył mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności (pkt XXX);

- na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. i art. 73 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **K. Z.** kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 lat tytułem próby i w tym czasie oddał go pod dozór kuratora sądowego (pkt XXXI);

- oskarżonego **G. Ś.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności (pkt XXXII);

- oskarżonego **G. Ś.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia z tą zmianą, iż oskarżony działał w krótkich odstępach czasu, a nadto z tym ustaleniem, iż czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresach od 26 lipca 2000r. do 3 sierpnia 2000r., od 4 czerwca 2003r. do 9 czerwca 2003r., od 9 czerwca 2003r. do 9 sierpnia 2004r. i od 9 sierpnia 2004r. do 4 lutego 2006r. części kary łącznej 4 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Toruniu z dnia 4 kwietnia 2006 r., sygn. akt VIII K 714/05, obejmującym skazania wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 28 września 2000 r., sygn. akt VIII K 1109/00 za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 14 września 2000 r., sygn. akt II K 946/00 za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k.

w zw. z art. 289 § 2 k.k. na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 26 czerwca 2001 r., sygn. akt VIII K 1590/00 za przestępstwa z art. 263 § 2 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, za ciąg przestępstw z art. 278 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności, za ciąg przestępstw z art. 279 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, ciąg przestępstw z art. 279 § 1 k.k. na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności i za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. i art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz z tą zmianą, iż wyeliminował zwrot: „oraz posiadał ją na własny użytek”, tj. przestępstwo z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 175, poz. 1485 ze zm.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 56 ust. 3 cyt. ustawy w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka (pkt XXXIII);

- na podstawie art. 45 § 1 k.k. w związku ze skazaniem za przestępstwo opisane w punkcie XXXIII orzekł wobec oskarżonego **G. Ś.** przepadek korzyści majątkowej w kwocie 3.360 złotych, osiągniętej z popełnionego przestępstwa (pkt XXXIV);

- na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonego **G. Ś.** w punktach XXXII i XXXIII wyroku wymierzył mu karę łączną 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności (pkt XXXV);

- na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kar łącznych pozbawienia wolności wymierzonych oskarżonym zaliczył okresy tymczasowego aresztowania: **S. J.** od dnia 11 lutego 2010 r. do 24 maja 2010r., a **G. S.** od dnia 11 stycznia 2010r. do 26 marca 2010r. (pkt XXXVI);

- na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar grzywny zaliczył oskarżonym okresy rzeczywistego pozbawienia wolności: **D. S.** okres zatrzymania w dniu 11 stycznia 2010 r., **K. Z.** okres zatrzymania od dnia 11 stycznia 2010 r. do dnia 12 stycznia 2010 r., **P. M.** od dnia 11 stycznia 2010r. do 26 marca 2010r., **M. L.** od dnia 15 grudnia 2009r. do 17 lutego 2010 r. (pkt XXXVII);

- zwolnił oskarżonych od uiszczenia kosztów sądowych, a wydatkami poniesionymi w sprawie obciążył Skarb Państwa (pkt XXXVIII).

Wyrok powyższy został zaskarżony przez **Prokuratora Okręgowego w T.** oraz obrońców oskarżonych **S. J. i G. Ś.**

Prokurator zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze wobec S. J., na niekorzyść tego oskarżonego.

Powołując się na treść art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 4 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

- rażąco niewspółmierność kar jednostkowych oraz kary łącznej orzeczonych wobec oskarżonego S. J. za przypisane mu przestępstwa, odpowiednio w punktach I, II i V wyroku, wskutek niedostatecznego uwzględnienia wysokiego stopnia szkodliwości społecznej przypisanych oskarżonemu czynów, wynikających w szczególności z okoliczności ich popełnienia, stopnia winy, działania oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej, w ramach czynu ciągłego i warunkach powrotu do przestępstwa, opisanych w treści przepisu art. 64 § 1 k.k., motywacji którą kierował się oskarżony, zasługującej na szczególne potępienie, nadto niedostatecznego uwzględnienia zasad prewencji generalnej i indywidualnej dyrektyw wymiaru kary.

W konsekwencji Prokurator wniósł o:

I. zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia w przedmiocie orzeczonych kar wobec S. J. poprzez wymierzenie oskarżonemu:

- w punkcie I wyroku, na podstawie art. 258 § 1 k.k. kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki w kwocie 50 zł,

- w punkcie II wyroku, na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 175, poz. 1485) w zw. art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. kary 4 lat pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki na kwotę 50 zł,

- w punkcie V wyroku, na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. kary łącznej w wysokości 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- na podstawie art. 85 k.k., 86 § 1 k.k. wymierzenie kary łącznej grzywny w wymiarze 120 stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki w kwocie 50 zł,

II. w pozostałym zakresie utrzymanie wyroku sądu pierwszej instancji w mocy.

Obrońca oskarżonego S. J. – adv. R. T. zaskarżył wyrok w części dotyczącej skazania za czyn wymieniony w punkcie I i II aktu oskarżenia w całości, natomiast w części dotyczącej skazania za czyn wymieniony w punkcie III aktu oskarżenia - w zakresie orzeczenia o karze, na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 1- 4 k.p.k. zarzucając:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 258 k.k. przez sformułowanie niesłusznego poglądu prawnego, iż bezpodstawne i wątpliwe pomówienie oskarżonego S. J. przez współoskarżonego P. M., - które zdaniem obrony jest typowym pomówieniem złożonym i stanowi fałszywe oskarżenie innej osoby o współudział w przestępstwie w celu ukrycia tożsamości rzeczywistych współuczestników tego przestępstwa, a więc zostało złożone nie w celu własnej obrony i wykracza poza granice przysługującego mu prawa do obrony - stanowi wiarygodny i wystarczający dowód, uzasadniający przyjęcie tezy, iż oskarżony S. J. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, przy jednoczesnym braku jakichkolwiek innych dowodów świadczących o działaniu oskarżonego w ramach grupy przestępczej w postaci struktur organizacyjnych istniejących i funkcjonujących w celu popełniania przestępstw z pełną świadomością ich uczestników oraz trwałej strukturze wewnętrznej i widocznym przywództwie;

2. obrazę przepisów prawa procesowego, mogącą mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez wydanie zaskarżonego orzeczenia w oparciu wyłącznie na dowodach obciążających oskarżonego na podstawie dowolnej i niepełnej oceny dowodów, a przede wszystkim braku szczególnej skrupulatności i wnikliwości, wymaganej do oceny pomówienia oskarżonego S. J. przez współoskarżonego P. M.;

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mogący mieć wpływ na jego treść, a przede wszystkim odmówienie wiarygodności zeznaniom A. M. dotyczącym jej kontaktów z oskarżonym S. J. - która złożyła przed Sądem zeznania, mimo iż została uprzedzona o możliwości wszczęcia przeciwko niej postępowania karnego za składanie fałszywych zeznań - przy jednoczesnym bezzasadnym uznaniu, że fakt ten nie miał wpływu na pomówienie współoskarżonego S. J. i treść zmienionych wyjaśnień P. M.;

4. rażąco niewspółmierność kary, wyrażającą się w wymierzeniu S. J. bezwzględnej kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania w przypadku jednorazowego naruszenia orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, a nie wielokrotnego i trwałego naruszania tego zakazu, co winno skutkować orzeczeniem kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, gdyż orzeczenie w tym przypadku kary o charakterze izolacyjnym nie jest adekwatne do stopnia winy oskarżonego i nie może odegrać właściwej funkcji zarówno prewencji ogólnej, jak i indywidualnej, wykraczając poza cele kary.

W wyniku tak sformułowanych zarzutów obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie S. J. od czynów opisanych w punkcie I i II aktu oskarżenia oraz zawieszenie wykonania orzeczonej wobec niego kary 10 miesięcy pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 2 lata.

Obrońca oskarżonego S. J. – adwokat E. D. zaskarżył wyrok odnośnie tego oskarżonego w pkt I, II, III i V, na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 3 k.p.k. zarzucając:

1. mogący mieć wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za jego podstawę przez niesłuszne uznanie, iż oskarżony dopuścił się przestępstw określonych w art. 258 § 1 k.k. i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k.;

2. mogącą mieć wpływ na treść wyroku obrazę prawa procesowego art. 4, 5, 410 i 424 k.p.k., wynikającą z jednostronnej oceny dowodów oraz rozstrzygnięcia nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego.

W konsekwencji obrońca ten wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie S. J. od stawianych mu zarzutów zawartych w pkt I i II wyroku.

Obrońca oskarżonego G. Ś. zaskarżył wyrok odnośnie tego oskarżonego w części dotyczącej orzeczenia o winie i karze

- pkt. XXXII, XXXIII, XXXIV, XXXV, tj. uznania G. Ś. winnym przestępstw z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 175, poz. 1485 wraz z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k.

w zw. z art. 65 § 1 k.k., w zw. z art. 64 § 1 k.k. i wymierzenia mu na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności kary łącznej 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka.

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 1, 3 i 4 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

1. obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz w zw. z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 175, poz. 1485 ze zm.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., która miała wpływ na treść wyroku, przez zakwalifikowanie czynów oskarżonego jako sprawstwa wskazanych wyżej przestępstw określonych w ww. przepisach, mimo że nie pozwala na to ujawniony w sprawie materiał dowodowy, zaś z ustaleń faktycznych Sądu wynika, iż czyny oskarżonego wypełniają znamiona przestępstwa określonego w art. 62 § 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na sprzecznym z materiałem dowodowym przyjęciu, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 175, poz. 1485 ze zm.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

3. obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 4 i 5 k.p.k., co miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, przez nierozważenie wszystkich okoliczności sprawy, a w szczególności tych, które przemawiały na korzyść oskarżonego oraz rozstrzygnięcie nieusuwalnych wątpliwości na niekorzyść oskarżonego;

4. rażąco niewspółmierność kary, polegającą na wymierzeniu oskarżonemu kary łącznej 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając, iż jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie po 10 złotych.

Mając na uwadze tak sformułowane zarzuty, obrońca wniósł o:

1. zmianę wyroku w zaskarżonej części i orzeczenie co do istoty sprawy przez uznanie oskarżonego G. Ś. niewinnym popełnienia przestępstw z art. 258 § 1 k.k. oraz z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 175, poz. 1485 wraz z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

2. uznanie, iż działanie oskarżonego G. Ś. wypełnia dyspozycję art. 62 § 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 175, poz. 1485 z późn. zm.) i wymierzenie mu kary w zawieszeniu, w dolnych granicach zagrożenia,

ewentualnie o:

3. uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Toruniu do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wniesione apelacje tylko częściowo zasługiwały na uwzględnienie, jednakże uruchamiając kontrolę odwoławczą zaskarżonego wyroku okazały się o tyle skuteczne, że w konsekwencji należało zaskarżony wyrok, w stosunku do oskarżonych S. J. i G. Ś. w całości uchylić i w tym zakresie przekazać sprawę Sądowi Okręgowemu w Toruniu do ponownego rozpoznania, a w następstwie na podstawie art. 435 k.p.k. także wobec oskarżonych P. M. (pkt. VIII-X i XXXVII), M. L. (pkt. XII, XVI-XVIII, XIX – w zakresie orzeczonej kary łącznej grzywny i XXXVII), D. S. (pkt. XXI-XXV i XXXVII) oraz K. Z. (pkt. XXVI-XXXI i XXXVII).

W pozostałej części zaskarżony wyrok podlegał utrzymaniu w mocy, bowiem w tym zakresie nie wniesiono środków odwoławczych, a nie zaszyły powody do wzruszenia z urzędu zawartych w tej części rozstrzygnięć.

Przed przystąpieniem do rozważań szczegółowych, wyjaśniających przyczyny uchylenia zaskarżonego wyroku w przytoczonym wyżej zakresie, należy wskazać na to, że Sąd Apelacyjny odniesie się, stosownie do treści art. 436 k.p.k., tylko do poszczególnych uchybień, podniesionych zarówno przez strony, jak i podlegających uwzględnieniu z urzędu, gdyż rozpoznanie wniesionych apelacji w tym zakresie było wystarczające do wydania orzeczenia, a rozpoznanie pozostałych uchybień byłoby w tych warunkach przedwczesne.

Odnosząc się zaś do apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonego S. J. należy na wstępie wyjaśnić ich rzeczywisty zakres zaskarżenia. Obaj skarżący są bowiem w tej materii nie dość precyzyjni. I tak odnośnie apelacji adwokata R. T. należy przyjąć, iż z uwagi na wnioskowanie o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynów przypisanych mu w punktach I i II, zaskarżenie rozstrzygnięcia o karze dotyczy punktów III i V wyroku. Natomiast odnośnie apelacji adwokata E. D. stwierdzić należy, iż skierowana jest ona przeciwko całości rozstrzygnięcia, aczkolwiek z treści uzasadnienia apelacji i złożonych wniosków wynika, że obrońca ten koncentrował się głównie na zarzutach

co do rozstrzygnięć określonych w punktach I i II wyroku. Istotne jest wszak to, że mimo zróżnicowanego zakresu zaskarżenia, wniesione apelacje nie pozostają ze sobą w sprzeczności.

Częścią wspólną apelacji obrońcy oskarżonego S. J.

– adw. R. T. i apelacji obrońcy oskarżonego G. Ś. jest zarzut obrazy przepisów prawa materialnego, to jest przepisu art. 258 § 1 k.k., a niezależnie od tego ci skarżący formułują zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, natomiast obrońca oskarżonego S. J. - adw. E. D. dopatruje się w tym zakresie jedynie błędu w ustaleniach faktycznych. Jednocześnie każdy z obrońców zarzut błędu w ustaleniach faktycznych wiąże w rzeczywistości z dokonaniem przez sąd a quo wadliwej oceny dowodów bądź też z niedostatkami przeprowadzonego postępowania dowodowego.

W tym miejscu przypomnienia wymaga to, że obraza prawa materialnego polega na wadliwym jego zastosowaniu lub niezastosowaniu w orzeczeniu, które zostało oparte na prawidłowych ustaleniach faktycznych. Zatem o obrazie prawa materialnego można mówić wtedy, gdy do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego (gdy ustalenia faktyczne nie są kwestionowane), sąd wadliwie zastosował normę prawną lub bezzasadnie jej nie zastosował, bądź zarzut dotyczy zastosowania lub niezastosowania przepisu zobowiązującego sąd do jego bezwzględnego respektowania. Jeśli zaś zarzucona wadliwość zaskarżonego orzeczenia polega na przyjęciu za jego podstawę błędnych ustaleń, to ocenie instancyjnej podlega trafność ustaleń faktycznych, a nie obraza przepisów prawa materialnego (por. wyrok S. Apel. w Gdańsku z dnia 19.05.2010 r., II AKa 117/10, POSAG 2010/3/155).

W konsekwencji, wniesione apelacje należało potraktować we wskazanym zakresie jako zawierające zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia (art. 438 pkt 3 k.p.k.).

Zarzuty obrońców w zakresie błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku ocenić należy jako trafne, gdyż ustalenia Sądu I instancji, w wyniku których Sąd ten przypisał oskarżonym S. J. i G. Ś. popełnienie przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz kolejnych przestępstw, związanych z udziałem w zorganizowanej grupie przestępczej, dotknięte są błędem dowolności.

Analiza akt sprawy oraz sporządzonego uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosku o słuszności tych zarzutów, w szczególności dlatego, że jednocześnie jak najbardziej uprawnione jest stwierdzenie, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie nosi cechy zupełności.

Brak cechy zupełności zebranego w sprawie materiału dowodowego sprawia, że dokonana ocena takiego niepełnego materiału dowodowego jawi się jako przedwczesna i nie może prowadzić w konsekwencji do dokonania prawdziwych ustaleń faktycznych. W nawiązaniu do podstawowych obowiązków sądu orzekającego w sprawie karnej wskazać należy, że poza sferą rozważań sądu nie mogą pozostawać dowody istotne z punktu widzenia rozstrzygnięcia o winie, gdyż zgodnie z dyrektywą odnoszącą się do zasad wyrokowania, to one stanowią podstawę wydania wyroku (art. 410 k.p.k.). Wynikający z powyższego obowiązek sądu rozstrzygnięcia na podstawie całokształtu ujawnionych okoliczności zostanie spełniony, gdy zgodnie z obowiązującą ustawą procesową przeprowadzi on dowody, w tym również te wnioskowane przez strony i prawidłowo rozważy całokształt ujawnionych w ten sposób okoliczności, zwłaszcza tych istotnych dla rozstrzygnięcia (zob. wyrok SN z dnia 26.06.2007 r., II KK 120/07, LEX nr 282233).

Na gruncie rozpoznawanej sprawy należy stwierdzić, że sąd a quo w niedostatecznym stopniu uczynił zadość wymaganemu zadaniu zgromadzenia pełnego materiału dowodowego, przeprowadzenia jego wnikliwej analizy oraz przedstawienia należytego uzasadnienia dla podjętych w formie wyroku decyzji procesowych w przedmiocie rozstrzygnięcia kwestii odpowiedzialności karnej ww. oskarżonych.

Sytuacja ta nie podlegała naprawieniu w postępowaniu odwoławczym bowiem z uwagi na treść art. 452 § 2 k.p.k. nie zaistniały warunki do uzupełnienia postępowania dowodowego w tym trybie. Podjęta w tej materii przez Sąd Apelacyjny próba jedynie obnażyła niedostatki przeprowadzonego przez sąd a quo postępowania dowodowego. Z drugiej zaś strony należy wskazać na to, że rysująca się wyraźnie konieczność dokonania zmiany ustaleń faktycznych nakazywała zapewnienie ww. oskarżonym standardu konstytucyjnego, który przewiduje model postępowania

dwuinstancyjnego (art. 176 ust. 1 Konstytucji RP, art. 13 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z 1950 r.).

Odnosząc się do przypisanego ww. oskarżonym przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i sformułowanych w tym zakresie zarzutów przez obrońców oskarżonych, należy wskazać na to, że zorganizowana grupa, mająca na celu dokonywanie przestępstw, tym różni się od innej grupy (szajki) przestępców, że jest zorganizowana, a więc posiada trwałą strukturę, czy to pionową - z przywódcą kierującym działalnością, czy poziomą - z reguły ze stałym gronem uczestników, koordynujących działalność według ustalonych reguł i tym, że jej grono nie nawiązuje kontaktu dla dokonania pojedynczych przestępstw, lecz z góry zakłada systematyczne popełnienie możliwie wielu przestępstw (por. wyrok S. Apel. we Wrocławiu z dnia 8.12.2010 r., II AKa 181/10, KZS 2011/5/79).

Pojęcie „zorganizowanej grupy przestępczej” nie jest objęte definicją ustawową. Słusznie przeto podnosi się w orzecznictwie, że grupa zorganizowana to coś znacznie więcej niż współsprawstwo, czy luźna grupa osób zamierzających popełnić przestępstwo. Jednocześnie jest to forma pośrednia między związkiem przestępczym, a zwykłym współsprawstwem. Od związku przestępczego różni ją niższy stopień organizacji, zaś minimum elementów koniecznych dla przyjęcia istnienia grupy przestępczej, to istnienie przywództwa w danej grupie oraz więzi organizacyjnej, będącej czymś więcej niż zwykłym porozumieniem, co do wspólnoty celów (zob. wyrok S. Apel. w Katowicach z dnia 8.12. 2005 r., II AKa 68/05, LEX nr 286704).

O ile można zgodzić się co do tego, że istnienie grupy, o której mowa w art. 258 § 1 k.k. nie wymaga „specjalnej wewnętrznej struktury”, to jednak przepis art. 258 § 1 k.k. jest na tyle jednoznaczny w swej wymowie, że nie pozwala penalizować przynależności do każdej grupy osób połączonych celem popełnienia przestępstwa. Nawet wtedy, gdy role tych osób w popełnieniu przestępstwa, a także sposób podziału osiągniętych z niego korzyści zostały wcześniej określone i zróżnicowane. Nie ulega jakiegokolwiek wątpliwości, że „zorganizowanie” oznacza w języku polskim ułożenie czegoś w pewne formy, podporządkowanie regułom, normom, wprowadzenie do czegoś ładu i organizacji. Karalny jest zatem udział tylko w takiej grupie przestępczej, której struktura cechuje się wymaganym przez kodeks karny zorganizowaniem. Progiem karalnego zorganizowania grupy przestępczej będzie istnienie między jej członkami chociażby niewysokiego, ale widocznego stopnia powiązań organizacyjnych i hierarchicznych. W ukształtowanym i utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych przyjmuje się, że przejawem tego rodzaju powiązań jest istnienie wyodrębnionego ośrodka decyzyjnego (przywództwa), skoordynowany sposób działania, w miarę stabilny podział zadań i funkcji wewnątrz grupy, pewna trwałość, planowanie przestępstw, zabezpieczenie potrzeb grupy (zob. wyrok S. Apel. w Katowicach z dnia 16.07.2009 r, II AKa 150/09, KZS 2009/9/67).

Reasumując, stwierdzić należy, że ze zorganizowaną grupą przestępczą będziemy mieli do czynienia wtedy, gdy cechy jej zorganizowania będą wykazywać pewną wewnętrzną strukturę organizacyjną (choćby z niskim stopniem zorganizowania), trwałość, istnienie więzów organizacyjnych w ramach wspólnego porozumienia, wiązać się to będzie z planowaniem przestępstw, akceptacją celów, trwałością zaspokojenia potrzeb grupy, gromadzeniem narzędzi do popełniania przestępstw, wyszukiwaniem miejsc dla przechowywania łupu, rozprowadzania go, podziałem ról, skoordynowanym sposobem działania oraz powiązaniem socjologiczno-psychologicznymi między członkami grupy (por. wyrok S. Apel. w Krakowie z dnia 5.06.2002 r., II AKa 123/02, KZS 2002/7-8/46).

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sąd a quo jedynie bardzo syntetycznie przedstawił swoje rozumowanie w tym zakresie, wyprowadzając je zasadniczo ze stwierdzenia, iż wprawdzie żaden z oskarżonych nie przyznał się do udziału w grupie przestępczej, to jednak ustalenia sądu w zakresie ich świadomości co do struktury osób uczestniczących w procederze prowadziły do jednoznacznego wniosku. Sąd a quo posługuje się w prezentacji swojego rozumowania kilkakrotnie słowem „niewątpliwie”, aczkolwiek nie podaje źródeł tego swojego przekonania w przytoczonej materii. Nie wynika w szczególności z takiego rozumowania to, jakimi w tej mierze kierował się konkretnymi dowodami. Trudno w konsekwencji takie wnioskowanie zaakceptować. „Niewątpliwie” to inaczej: „bez wątpliwości, bez wątpienia, na pewno, z pewnością” (Słownik języka polskiego, t. II, W-wa 1990 r., s. 368; Słownik języka polskiego, tom 3, W-wa 2007, s. 182). Z taką zaś sytuacją nie mamy do czynienia w rozpoznawanej sprawie, stąd też zarzuty obrońców oskarżonych nie są chybione.

W pierwszej kolejności wskazać należy na to, że z istoty czynów przypisanych oskarżonym wynika ich wzajemne współdziałanie, w ramach kręgu mniej lub bardziej znających się osób. Niemniej jednak dowodowego wyjaśnienia wymaga, czy była to działalność wykraczająca poza ramy współsprawstwa (w rozumieniu art. 18 § 1 k.k.). Chodzi też o to, czy ewentualna współpraca zawiązana została celem dokonania określonego przestępstwa, czy też w celu utworzenia grupy jeszcze przed przystąpieniem do realizacji przestępczego procederu, objętego zarzutami, co w ogóle pozostało poza sferą rozważań sądu a quo. W realiach rozpoznawanej sprawy nie wykazano też, poza mało precyzyjnymi wskazaniem, wynikającymi z istnienia po części koleżeńskieg układu, dostatecznego stopnia organizacji współpracy, aby można było zasadnie mówić o istnieniu zorganizowanej grupy przestępczej. Nie wykazano również należyście, że relacje oskarżonych z pozostałymi uczestnikami procederu świadczą jednoznacznie o istnieniu wymaganej więzi organizacyjnej, a zatem i tego, aby oskarżeni byli członkami grupy, której przywództwo znajdowało się w innych rękach. Nie można w tym zakresie opierać się na domysłach i nieuprawnionych spekulacjach.

Nie ulega wątpliwości, że grupę taką tworzą co najmniej trzy osoby, jednakże w tej materii nie wystarcza samo odwoływanie się do liczby uczestników, bo uczestniczenie w zorganizowanych strukturach przestępczych związane jest ze specyficzną postacią wzajemnych relacji i powiązań, jak również zależności pomiędzy uczestnikami tego typu formy działalności przestępczej. Słusznie wskazują skarżący, że z tego rodzaju uczestniczeniem nie mamy do czynienia w przypadku żadnego z ww. oskarżonych. Z całą też pewnością nie ma dowodów wskazujących na to, że pomiędzy oskarżonymi istniały wzajemne powiązania rodzinne, towarzyskie, koleżeńskie, które jednocześnie scalały jedność grupy i zabezpieczały jej potrzeby.

Niekwestionowane jest wreszcie to, że udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnienie przestępstwa jest przestępstwem formalnym, a zatem wypełnia znamiona przynależności do zorganizowanej grupy przestępczej samo przystąpienie do niej i pozostawanie w jej strukturze, choćby bez pełnienia w niej funkcji czy wykonywania zadań. Skoro jednak występkiem z art. 258 § 1 k.k. można popełnić tylko umyślnie (art. 8 k.k.), to świadomość istnienia takiej grupy jest niezbędnym warunkiem przypisania udziału w grupie. Nie można należeć do grupy przestępczej, nie wiedząc, że taka grupa istnieje. Nie wystarcza, że istnienia grupy i współdziałania z nią sprawca mógł i powinien się być domyślać. Powinność (i możliwość) domyślenia się są znamionami nieumyślności (art. 9 § 2 k.k.), zatem nie spełniają znamienia umyślności występkę z art. 258 § 1 k.k. (por. wyrok S. Apel. w Krakowie z dnia 8.07.2009 r., II AKa 132/00, KZS 2009/9/43). Sąd a quo kwestie te potraktował marginalnie, sprowadzając je do ogólnikowych sformułowań i na tej podstawie wysnuł wniosek, że „wszyscy oskarżeni obejmowali swym zamiarem bezpośrednim udział w zorganizowanej grupie, mającej na celu popełnianie przestępstw wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii”, co nie jest do zaakceptowania. Wiedza sądu orzekającego na temat całokształtu przestępczej działalności, będącej przedmiotem osądu, nie jest tożsama z wiedzą posiadaną przez każdego z oskarżonych i wymaga dowodowego wykazania każdemu z nich, że taką była.

W nawiązaniu do realiów rozpoznawanej sprawy istotne jest też wskazanie, że w każdej sytuacji, gdy przedmiotem zarzutu jest w szczególności przestępstwo określone w art. 258 k.k., obowiązkiem sądu I instancji jest rozważenie, w oparciu o konkretne dowody, a nie jedynie domniemania, czy popełnione przez oskarżonych przestępstwo nie zostało zrealizowane w ramach zwykłego współsprawstwa, czy zorganizowana grupa przestępcza rzeczywiście istniała, wreszcie zaś, czy każdy z oskarżonych był jej członkiem, czy też jedynie jego zachowanie miało charakter współdziałania z grupą (por. wyrok S. Apel. w Lublinie z dnia 13.11.2008 r., II AKa 166/08, LEX nr 477857). Temu zadaniu Sąd Okręgowy nie sprostał, a argumentacja skarżących jest w tym zakresie zasadna.

Podkreślenia wymaga jednak przede wszystkim to, że skarżący wskazują również na konieczność uzupełnienia postępowania dowodowego, bez którego wnioskowanie o zaistnieniu bądź niezaiistnieniu zorganizowanej grupy przestępczej jest przedwczesne i nie może być uznane za prawidłowe.

Dopiero po uzupełnieniu postępowania dowodowego możliwe będzie wnioskowanie, czy współpraca zawiązana została celem dokonania sprecyzowanego przestępstwa, czy w celu utworzenia grupy, jeszcze przed przystąpieniem do realizacji przestępczego procederu, objętego zarzutami. Trzeba też poszukiwać dostatecznego stopnia organizacji współpracy, aby można było mówić o istnieniu zorganizowanej grupy przestępczej. Chodzi o określenie czy relacje

z pozostałymi uczestnikami procedury świadczą o istnieniu koniecznej więzi organizacyjnej. Istotne w tym zakresie jest zatem ustalenie co do stopnia znajomości poszczególnych oskarżonych. W chwili obecnej nie dość wyraźnie rysują się przesłanki dla przyjęcia, że oskarżeni, decydując się na współpracę zakładali z góry popelnienie możliwie wielu przestępstw i mieli świadomość istnienia „grupy”, a zatem funkcjonowali jako członkowie zorganizowanej grupy przestępczej.

Istniejące braki dowodowe nie mogą rodzić niekorzystnych dla oskarżonych konsekwencji, w tym być podstawą nieuprawnionych domniemań, tak co do okoliczności tworzenia grupy, jej bytu, istniejącej w niej hierarchii, wyznaczania poszczególnych ról w zakładanej działalności, planowania i skali tej działalności, a także sposobu podziału osiągniętych z tego korzyści.

W konsekwencji co najwyżej trafna jak na razie jest konstatacja, że ww. oskarżeni dopuścili się przypisanych im przestępstw działając wspólnie i w porozumieniu, jednakże nie sposób ustalić wewnętrznej struktury, więzów organizacyjnych o cechach trwałości i widocznego przywództwa, co uzasadnia stanowisko, że w zakresie czynów zarzucanych tym oskarżonym brak jest cech występowania grupy przestępczej, zwłaszcza choćby szątkowej formy zorganizowania, a istnieje co najwyżej zespół współsprawców.

Przedwczesne jest zatem utrzymywanie, że o udziale w grupie przestępczej świadczy to, że oskarżony J. miał określone źródło zaopatrzenia w amfetaminę, a ilość sprzedanej za pośrednictwem oskarżonego P. M. amfetaminy przesądzała o jego świadomości, że współoskarżony puszczał ją dalej w obieg. Tylko spekulacją jest też ustalenie, że po stronie J. „niewątpliwie zaangażowane były inne nieustalone osoby, które w jego imieniu dowoziły narkotyki celem przekazania ich P. M.”. Z kolei odnośnie oskarżonego G. Ś. nie sposób podzielić wniosku, że miał on świadomość w zakresie swojej roli jako „ogniwa” pośredniczącego w handlu amfetaminą i że musiał sobie zdawać sprawę, że w proceder ten były zaangażowane osoby, których działania wyprzedzały sprzedaż im amfetaminy przez M. L..

Również zbyt szeroko przedstawia się wnioskowanie sądu a quo, że oskarżeni zdawali sobie sprawę, iż dla sprawnego funkcjonowania całego procedury potrzebna była współpraca wielu osób, nie tylko tych, z którymi sami stykali się bezpośrednio i które podejmowały się różnorodnych czynności, począwszy od produkcji narkotyków, a skończywszy na ich dostarczeniu konsumentom. Wzięcie zaś udziału w owym procedurze na jakimkolwiek jego etapie wiązać musiało się z akceptacją dla działań pozostałych, nawet nieznanymi osobami, bowiem owa konieczność współdziałania, a tym samym zróżnicowanie zadań wynikała z samej istoty działalności przestępczej polegającej na handlu amfetaminą. Sąd a quo akcentuje też to, że regularność transakcji pomiędzy poszczególnymi oskarżonymi świadczyła o wypracowaniu pewnych schematów działania podejmowanych przez poszczególne osoby na każdym z etapów, które gwarantowały sukces całego przedsięwzięcia i z tego powodu wykluczył, by działania „o tak znacznym stopniu koordynacji” były podejmowane na skutek przypadkowego zgrupowania się osób współdziałających ze sobą. Takie rozumowanie najtrafniej podważa stwierdzenie, zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego S. J. – adw. E. D., które sprowadza się do wniosku, iż idąc takim tokiem rozumowania, to każdą sprzedaż narkotyków da się w ten sposób powiązać z choćby powszechnie znanymi kartelami narkotykowymi, które niewątpliwie mają charakter zorganizowanych grup przestępczych. Nie takie jest wszak ratio legis przepisu art. 258 § 1 k.k.

Ma też niewątpliwie rację obrońca oskarżonego S. J. – adw. R. T., że w sprawie nie zostały do końca wyjaśnione wszystkie te okoliczności, które związane są z oceną pomówienia oskarżonego S. J. przez współoskarżonego P. M., które to pomówienie jest typowym przykładem pomówienia złożonego. Bezdyskusyjne jest to, że w przypadku takiego pomówienia wymaga ono dokonania szczególnie wnikliwej oceny.

Trafność racji ww. skarżącego sprowadza się jednak nie tyle do kwestionowania stopnia konsekwencji pomawiającego, ile do wyjaśnienia jak na treść relacji P. M. rzutował fakt znajomości, jaką jego żona miała z S. J.. Faktem jest, że A. M. w toku postępowania przed sądem pierwszej instancji, jak i też będąc przesłuchiwana w toku rozprawy apelacyjnej potwierdziła fakt swojej znajomości z S. J.. Wskazała jednak ostatecznie na to, że nie jest w stanie określić, kiedy o tym fakcie dowiedział się P. M. (k. 1941).

Przytoczona okoliczność nie daje jeszcze podstaw do zasadnego twierdzenia, że P. M., składając wyjaśnienia pomawiające S. J., zamierzał zemścić się na nim z powodu romansu z jego byłą żoną. Nie można też stawiać P. M. zarzutu, że bezpodstawnie pomówił S. J. i dążył do jego skazania z tego powodu, iż chciał dla siebie uzyskać nadzwyczajne złagodzenie kary. Niewątpliwie bowiem poza S. J. pomawiał on również inne osoby, co do których bynajmniej takiego powodu nie miał. Kompleksowość oceny tego pomówienia wymaga jednak precyzyjnego stwierdzenia, czy rzeczywiście P. M. miał kontakt telefoniczny z numerami telefonów zabezpieczonych u S. J.. Chodzi w szczególności o wykluczenie, czy wpisane w telefonie P. M. hasła (...) były związane z osobą oskarżonego S. J.. Wyjaśnieniu powyższej kwestii służyć będzie ustalenie co do pseudonimu, przypisanemu oskarżonemu S. J.. Ma rację skarżący, że Sąd I instancji w swoich rozważaniach dotyczących P. M. podkreślił jednoznacznie, że według tego oskarżonego ma on wiedzę, że oskarżony M. L. kupował od (...) amfetaminę, a następnie dodał, że z (...) trzymał (...), gdyż jego zdaniem razem zajmowali się narkotykami.

Nie ulega też wątpliwości to, że sąd a quo nie dość wnikliwie odniósł się do wyjaśnienia okoliczności mogących świadczyć o wiarygodności świadka A. M., a mianowicie informacji o (...)nad nią przez P. M., jak również informacji o braku interwencji policyjnej w jej miejscu zamieszkania. Po pierwsze rzeczywiście w piśmie adresowanym do (...) Szpitala (...) z dnia 14.06.2012 r. (k. 1657) ograniczył czasokres hospitalizacji tego świadka do trzech miesięcy, mimo że świadek podkreślała, że dzielnicowy przychodził na dwie - trzy interwencje i mąż miał (...)W toku postępowania odwoławczego otrzymano pismo, obejmujące okres całego roku 2009, z którego nie wynika, by była ona hospitalizowana w ww. placówce medycznej (k. 1936). Jednakże A. M. przedstawiła Kartę informacyjną pacjenta, z której wynika, iż przebywała tam w dniu 19.04.2009 r. (k. 1938). Kwestia ta wymaga więc zweryfikowania i rozważenia przy ponownej ocenie dowodów. Natomiast zupełnie bez żadnej refleksji sąd a quo potraktował informację uzyskaną z (...) (k. 1650) w sytuacji, gdy odpowiedź dotyczyła lokalu numer (...) przy ul. (...), a nie przy ul. (...). Jednocześnie trzeba mieć na uwadze to, że świadek A. M. podała, że zamieszkiwała w tym czasie na ul. (...), czyli zgłaszane przez nią interwencje pozostawały w gestii Komisariatu (...) R. (k. 1942). Trudno w tych warunkach podzielić ocenę, że żadna z okoliczności przytoczonych przez A. M. nie znalazła potwierdzenia w dowodach z dokumentów, które przeprowadzono na wniosek obrońcy oskarżonego S. J. (k. 1657-1650), co skutkowało odmową nadania jej zeznaniom waloru wiarygodności w tym zakresie. Wymaga to zatem uzupełnienia.

Obaj skarżący konsekwentnie wskazują także na to, że nie było niczego nadzwyczajnego w tym, że oskarżony P. M. rozpoznał oskarżonego S. J., skoro znali się oni wcześniej z osiedla, na którym razem zamieszkiwali.

Zbieżna argumentacja zawarta jest też w apelacji obrońcy oskarżonego G. Ś., a zatem wywody powyższe odnoszą się także i do racji tego obrońcy.

Reasumując, Sąd Apelacyjny nie podziela takiej oceny dowodów, jak dokonana w rozpoznawanej sprawie, a w konsekwencji stwierdza, że w tym zakresie argumentacja obrońców oskarżonych zasługuje na uwzględnienie. Bezsprzecznie bowiem ocena dowodów generuje ustalenia faktyczne. Skoro jest nieprawidłowa, to i ustalenia faktyczne nie mogą być uznane za bezbłędne.

Odnosząc się w tym miejscu do wniosków zawartych w apelacjach obrońców oskarżonych należy zauważyć, że zmiana zaskarżonego orzeczenia jest dopuszczalna tylko wówczas, gdy pozwalają na to dowody zebrane w toku postępowania przed Sądem I instancji. Trzeba jednak mieć na uwadze to, że rozstrzygnięcie co do istoty sprawy w postępowaniu odwoławczym stanowi wyłom w realizacji zasady bezpośredniości, skoro związane jest to z przeprowadzeniem ponownej i to w dodatku odmiennej aniżeli uczynił to sąd a quo, oceny materiału dowodowego i na bazie tej oceny dokonaniem nowych ustaleń faktycznych. Na gruncie rozpoznawanej sprawy istotne jest wszak to, że wskazane uchybienia i braki wymagają przeprowadzenia ponownego postępowania. Na Sądzie pierwszej instancji spoczywa obowiązek przeprowadzenia postępowania dowodowego w sposób wyczerpujący, a zebrany w ten sposób materiał dowodowy musi być poddany wnikliwej analizie i ocenie, zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 7 k.p.k.

W konsekwencji zaskarżony wyrok należało w stosunku do oskarżonych S. J. i G. Ś. uchylić w całości i sprawę w tym zakresie przekazać Sądowi I instancji, tj. Sądowi Okręgowemu w Toruniu do ponownego rozpoznania. Uchylenie

wyroku nastąpiło przy tym w całości w zakresie skazania oskarżonego S. J., gdyż prawidłowe rozstrzygnięcie jego odpowiedzialności karnej, w tym kwestii wymiaru kary wymaga całościowej oceny przestępczej działalności tego oskarżonego w jednym postępowaniu.

Sąd Okręgowy uwzględni w postępowaniu ponownym powyższe wskazania. W postępowaniu tym zachodzi konieczność dokonania kompleksowej oceny, czy w zakresie czynów zarzucanych oskarżonym mamy do czynienia z cechami występowania zorganizowanej grupy przestępczej, zwłaszcza choćby w szczątkowej formy zorganizowania, czy też jedynie z zespołem współsprawców. W tym zakresie, jeśli istniejących wątpliwości nie da się usunąć, winny one podlegać ocenie z punktu widzenia art. 5 § 2 k.p.k. O ile zaś dojdzie do skazania oskarżonych, wymierzone im kary winny w należyтым stopniu uwzględniać zarówno okoliczności łagodzące jak i obciążające, a w konsekwencji przedstawiać się jako współmierne i sprawiedliwe.

Te same względy, które przemawiały za uchyleniem wyroku wobec oskarżonych S. J. i G. Ś., co do których wniesiono środki odwoławcze, skutkowały również uchyleniem wyroku w części dotyczącej skazania oskarżonych P. M. (pkt. VIII-X i XXXVII), M. L. (pkt. XII, XVI-XVIII XIX – w zakresie orzeczonej kary łącznej grzywny i XXXVII), D. S. (pkt. XXI-XXV i XXXVII) oraz K. Z. (pkt. XXVI-XXXI i XXXVII), aby zachowana została wewnętrzna spójność kontrolowanego orzeczenia. Bezspornie bowiem prawdziwe ustalenia co do udziału w grupie przestępczej i tych oskarżonych będą możliwe dopiero po uzupełnieniu postępowania dowodowego. Do tej grupy oskarżonych odnoszą się więc analogicznie wszystkie poczynione wyżej uwagi i wskazania.

Nakładają się na to wszystko uchybienia, słusznie podnoszone przez skarżących, co do zagadnień związanych z wymiarem kary.

Sąd Apelacyjny wskazuje też na potrzebę uwzględnienia w postępowaniu ponownym okoliczności dotyczących przyjęcia kwalifikacji prawnych

i wymiaru kary, które uszły uwadze sądu a quo. Nie chodzi bowiem w tym przypadku tylko o poprawność kwalifikacji prawnej odnośnie oskarżonego K. Z., co sąd a quo dostrzegł (s. 63 uzas.). W głównej bowiem mierze chodzi o kwestię stosowania art. 4 § 1 k.k., której to potrzeby sąd a quo nie widział, wymierzając kary grzywny na podstawie art. 33 § 1 i 3 k.k. Z uwagi na to, że w 2009 r. obowiązywały łagodniejsze regulacje obracał się tym samym w innych, przy tym mniej korzystnych dla poszczególnych oskarżonych, granicach wymiaru kary. Zmiany w tej materii należało będzie też uwzględnić w przypadku kwalifikowania poszczególnych zachowań oskarżonych z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. W zaistniałej sytuacji w odniesieniu do oskarżonych P. M. i M. L. ujawnia się jednocześnie brak korelacji co do podstawy prawnej nadzwyczajnego złagodzenia kary. W żadnej mierze sąd a quo nie rozważał w tej kwestii okoliczności, wynikających z treści art. 4 § 1 k.k., w sytuacji, gdy przepis art. 60 § 6 k.k. funkcjonował w chwili orzekania w brzmieniu zmienionym od dnia 8 czerwca 2010 r.

Sąd a quo obracał się zatem w innych granicach wymiaru kar, co sprawia, że zachodzi konieczność ponownej oceny zagadnień wymiaru kary w postępowaniu ponownym. W postępowaniu tym zachodzi więc potrzeba przewartościowania rozstrzygnięcia kwestii odpowiedzialności karnej również co do oskarżonych P. M., M. L. D. S. oraz K. Z.. Zwrócenia uwagi wymaga przy tym to, że jest to sytuacja tylko i wyłącznie korzystna dla tych oskarżonych, skoro wątpliwie przedstawia się kwestia przypisania im czynu z art. 258 § 1 k.k., a co do pozostałych czynów w grę wchodzi stosowanie przepisów względniejszych, które sprawiają, że sąd meriti winien obracać się w innych (łagodniejszych) granicach wymiaru kary.

Wprawdzie stwierdzone uchybienia, będące podstawą uchylenia zaskarżonego wyroku powodują, że przedwczesne są rozważania dotyczące trafności wszystkich zarzutów zawartych w apelacjach obrońców oskarżonych, to jednak jest najbardziej na miejscu zwrócenie uwagi na to, aby w ramach ponownego postępowania Sąd I instancji miał na uwadze pozostałe okoliczności podnoszone przez tych skarżących. Tylko bowiem taka kompleksowa i odpowiednio wnikliwa ocena skutkować może prawidłowym rozstrzygnięciem kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonych.

Jednocześnie należy stwierdzić, że z uwagi na uchylenie wyroku odnośnie oskarżonego S. J. w całości, przedwczesne stałoby się rozważanie zarzutów Prokuratora w zakresie wymierzonej temu oskarżonemu kary.

Oczywiście, stosownie do treści art. 442 § 2 k.p.k. sąd orzekający w pierwszej instancji, przeprowadzając postępowanie w zakresie dowodów, które nie miały wpływu na uchylenie wyroku, może poprzestać na ich ujawnieniu.